

Mnoho lidí ztratí život jen proto, že se nechtějí vzdát něčeho, co mají, co drží v rukou, co jim připadá strašně důležité a co je ve skutečnosti zbytečné.

Lovci jsou stále v činnosti, s elegancí a s úsměvem ukryli své pasti v líbivých časopisech, na televizních obrazovkách a na nárožích ulic. Vyskytuje se tak množství lidí se stále svěšenými pěstmi a vyhaslým srdcem. Neměli bychom zapomenout, co nám řekl Ježíš. (viz Lk 12,32-34).

Královův šašek

V královských službách u dvora byl šašek – blázen. Jeho úkolem bylo krále bavit různými převleky a žertíky. Jednou se král na šaška kvůli nemístným žertům rozzlobil a dal mu do ruky větev jako žezlo se slovy: „Vezmi si to, bude to tvé žezlo a budeš ho nosit, dokud nenalezneš většího blázna, než jsi ty. Pak mu ho můžeš darovat.“

Za několik let král těžce onemocněl. Cítil, že smrt se už blíží, a tak si zavolal šaška, kterého měl ve skutečnosti velmi rád. Řekl mu: „Odcházím na dlouhou cestu.“ „Kdy se vrátíš? Za měsíc?“ „Ne,“ odpověděl král. „Už se nevrátím.“ „A jak ses na tu cestu připravil?“ zeptal se ho šašek. „Nijak,“ zněla smutná odpověď. „Ty odjíždíš navzdýcky,“ řekl blázen, „a nic sis nepřipravil? Vezmi si toto žezlo, našel jsem někoho, kdo je hloupější než já.“

Mnozí lidé se nepřipravují na „velký odchod“. Pro ně je chvíle odchodu ze života bolavým bodem plným úzkosti. „Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu,“ říká Ježíš v evangeliu sv. Matouše (Mt 25,13).

A co ty, připravuješ se skutečně?

Bruno Fererro – Příběhy pro potěchu duše

Co znamená být „malým stádcem“? – Tento výraz nesmíme chápat pouze v kvantitativním slova smyslu. Podtržení nepatrnosti je napomenutím proti pokušení hrát prim a nechat se obdivovat druhými (srov. Lk 6,26). Církev se musí zříkat pýchy a arogance, protože jejím úkolem je projevovat pokoru, již se vyznačuje ten, kdo klade veškerou svou důvěru v nebeského Otce a v jeho přicházející Království. (...) Malé stádečko církve se nemá obávat ničeho, co přichází zvenčí, protože jediná skutečná hrozba přichází zevnitř, z jeho neschopnosti milovat Pána Ježíše a bděle očekávat Pánův příchod ve slávě. Právě toto bdělé očekávání dává smysl našemu životu a inspiruje nás v každodenním životě k tomu, abychom prožívali evangelium opravdovým způsobem. Tohle pochopil výtečně svatý Basil, který napsal: „Co je křesťanu vlastní? Má ustavičně bdít a vždy být ochoten konat to, co se líbí Bohu, neboť je si vědom toho, že Pán přijde v okamžiku, kdy se toho ani nenadějeme.“

Enzo Bianchi – Hlásej slovo – Komentář k nedělním liturgickým čtením

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Luke T. Johnson – Evangelium podle Lukáše – Sacra pagina; Misál na každý den liturgického roku; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti. Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

19. neděle v mezidobí – cyklus C

11. srpna 2013

Ježíš řekl svým učedníkům: ³²„Neboj se, malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. ³³Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. ³⁴Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. ³⁵Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, ³⁶abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. ³⁷Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. ³⁸A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. ³⁹Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. ⁴⁰I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ ⁴¹Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?“ ⁴²Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl jídla? ⁴³Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! ⁴⁴Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. ⁴⁵Kdyby si však onen služebník pomyslel: „Můj pán hned tak nepříjde,“ a začal tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opijet se, ⁴⁶přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. ⁴⁷Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. ⁴⁸Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat.“

Úvod k meditaci

Životní jistota nevzniká hromaděním majetku, nýbrž vírou v Boha. Člověk se stává tím, na co (koho) čeká. Křesťan čeká na svého Pána, ženicha, který přichází, aby s ním tvořil jedno tělo. Proto se od učedníka vyžaduje stálá připravenost. Doba čekání není prázdná, je to čas, kdy učedník vydává svědectví o svém Pánu.

Chci být člověkem, který čeká na svého Pána?

Výklad biblického textu

Kontext: Úryvek obsahuje dvě výzvy: Ježíš povzbuzuje učedníky, aby se neznepokojovali (Lk 12,32-34), a pomocí dvou podobenství je vyzývá k bdělosti a připravenosti (Lk 12,35-48).

v. 32: *neboj se* – Strach je opakem víry.

malé stáde – Oslovení vychází z obrazu, podle kterého jsou lidé stádem, jehož pastýřem je Bůh (srov. Iz 41,14).

dá království – Prosba Otčenáše o příchod Božího království (Lk 11,2) je doplněna tímto zaslíbením darování království.

1. čtení:

Mdr 18,6-9

2. čtení:

Žid 11,1-2.8-19

Evangelium:

Lk 12,32-48

Srovnání:

³²Lk 22,29; 6,20;

³³⁻³⁴Mt 6,19-21; ³³Mk

10,21; Lk 18,22; 1 Tim

6,17-19; Jak 5,1-3;

³⁵Ex 12,11; Mt 25,1;

Ef 6,14; 1 Petr 1,13;

³⁶⁻³⁸Mk 13,34-36;

³⁷Jan 13,4-5;

³⁹⁻⁴⁰Mt 24,43-44; 1

Sol 5,2; 2 Petr 3,10;

Zj 3,3; 16,15;

⁴¹⁻⁴⁶Mt 24,45-51

Lk 12,32-48

v. 33: Varování před falešným zabezpečováním a zajišťováním se nelze zkratkovitě přenést na hospodářská a politická opatření, která jsou dnes nutná. Cílem těchto slov je uchránit jednotlivého věřícího před iluzí materiálního sebezajištění. Výzva odpovídá závěrečnému poučení z podobenství o boháči a stodolách: *Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem* (Lk 12,21).

v. 34: Volba pokladu, který se stane předmětem hledání, nastává v srdci člověka, jež je centrem lidské vůle. Srdce je místem, kde se uskutečňují rozhodnutí, která pak zcela ovlivňují zaměření života.

v. 35: *bedra přepásaná* – Kdo je přepásán opaskem, je připraven k práci, službě, cestě. Přepásání se předepisuje i při velikonoční večeři, a tak ukazuje na pouť exodu.

vaše lampy ať hoří – Život učedníka, zažehnutý světlem jeho Pána, osvětluje také druhé. Hořící lampa umožňuje činnost i v noci. Jedná se tedy o stálou připravenost – bez ohledu na jakýkoli časový okamžik.

v. 36: *čekají na svého pána* – Společným rysem obou podobenství je Pánova nepřítomnost. Podobenství chtějí poukázat na to, co mají služebníci činit během jeho nepřítomnosti.

až se vrátí ze svatby – Ježíšův pozemský život byl dobou svatby, jeho smrt je koncem svatebního veselí a začátkem manželského spojení. Toto spojení každodenně slavíme při eucharistii, kdy jsme spojeni se smrtí a vzkříšením našeho ženicha.

v. 37: Ježíš přebírá službu služebníků a jedná s nimi jako se svými pány. Nechá je zaujmout místo u stolu a obsluhuje je.

v. 41: Podobenství platí pro všechny, ale existují i služebníci, kteří mají zvláštní odpovědnost. Pán jim předal funkci vedení a správy vzhledem k spoluslužebníkům. Tento úkol nese s sebou zvláštní nebezpečí, a proto jsou obzvlášť voláni k odpovědnosti. Jsou pouze správci, nikoli právoplatnými pány.

v. 47-48: Tyto výroky se v Lukášově církvi týkají pravděpodobně spravedlivé kritiky církevních činitelů.

K tématu

Povedl se mi život?

Až do poslední chvíle se může všechno zvrtnout. Až ve chvíli, kdy to tady na zemi zabalím, budou moci ostatní na tuto otázku odpovět. Já ne.

Pro úspěšný život je rozhodující, zda panoval soulad mezi vírou a skutky. Osud člověka, to je setkání osobnosti s událostmi. Událost nastane, člověk se jí chopí, nebo nechopí, někdy dosáhne úspěchu, někdy se to nepovede. Pokud však proměníme své modlitby ve skutek, znamená to, že jsme uspěli.

„Máš-li lidskou lásku a víš-li, že tato láska pochází od Boha, jsi neporazitelný,“ říkával Jan Pavel II. Máš naprostou svobodu řídit svůj život, ale tato svoboda je podmíněna Boží láskou.

Pokud bděle vnímáš a stále se modlíš, pokud máš na zřeteli evangelia, když přistupuješ k událostem, Pán tě bude inspirovat. Evangelium, to je neuvěřitelná věc, úžasná milost. Evangelium je slovo, které provokuje, které se v tobě projevuje, aniž bys to věděl, a které tě uvádí na správnou cestu. Dokáže předjímat běh věcí. Vždycky říkám, že Prozřetelnost „má přede mnou čtvrt hodiny náskok“. (...)

Mít vydařený život znamená neustále znovu začínat. Naneštěstí se mnoho lidí pohřbí v neúspěchu. A Bůh ví, že s těmi extrémně náročnými mladými žijí stále v neúspěchu. Kristův úspěch spočíval v tom, že také šel touto cestou. Z lidského hlediska je pro mě to, co prožívám, často nesnesitelné, ale vím, že Kristus musel projít přes kříž, aby došel ke vzkříšení, tomu nebylo možné se vyhnout. A tak snáším svůj každodenní život, nesu ho a obětuji tomu, který je Láskou.

Je úspěchem mé srdce? Můj celibát, nařízený církví, mě donutil nějak se vyrovnat se svými city. A to není tak snadné. Mít vydařený život znamená za normálních okolností prožít ho s někým druhým, ve vylučném vztahu. Já jsem nikoho takového neměl a pracoval jsem neustále na tom, aby mé srdce bilo pro církev – ve službě celému světu. Obklopoval jsem se mnoha přáteli, a to mi přinášelo uvolnění. A nakonec to bylo moc krásné. Celibát je také krásný milostný příběh. Mít vydařený život znamená kultivovat své vlohy od dětství. Už jako malý jsem nemohl snést, když někdo trpěl.

A co tělo? Co znamená úspěch v jeho případě? Se svým tělem jsem se snažil si poradit už od třinácti let, kdy jsem se jako „buřtík“ nutil běhat každý den tři kilometry, abych zhubl. A snažím se svému tělu naslouchat i nadále; ne přespříliš, ale dostatečně, abych cítil své svaly. Rády si hrají, stejně jako když mi bylo dvacet, mají pořád stejné záliby. Když nemají co dělat, jsou otrávené a požadují po mé hlavě, aby to vyrovnala.

Dařilo se mi v přátelských vztazích? Vždycky jsem si myslel, že přátelský cit je silnější než láska, a poctivě jsem ho pěstoval, hlavně s utrápenými, „zničenými“ lidmi. Jsem vychovatel, pak otec, bratr a konečně přítel. Ale „kněz lotrů“ ... to ne! „Kněz všech“ ke mně jde líc, protože moje kněžská služba je ze všeho nejdůležitější – a je pro všechny.

Když člověk chce, aby se mu život povedl, je to jednoduché: stačí mít určitou ústřední osu. Tou mou je kněžská služba zaměřená na ty, které nikdo nechce. Mladí na okraji společnosti ze mě udělali to, čím jsem. Mou životní radostí bylo zabývat se jejich násilnickým přístupem, slovníkem o dvou stech slov, jejich hrubosti. To oni stojí za „úspěchem“ mého života. A také církev, která mi dala důvěru a podpořila dary, jimiž jsem byl obdařen. (...)

Tvůj úspěch může mít tisíce podob. A pokud dojdeš ve svém boji až na konec, připojíš se ke všem ostatním. Prolneš se s nimi jakýmsi mystickým způsobem.

To, že se nám život vydaří, závisí také na způsobu, jak se díváme na druhé lidi. Druhým pomůžeme k úspěchu, když budeme hledat jejich křesťalově čisté jádro. To je ten nejlepší způsob, jak se na lidi dívat. Vydařený život spočívá také v tom, že okouzlen sledujeme svět, dokud se naše oči navždy nezavřou. A vidíme kolem sebe živé bytosti, ne spisy, čísla, obrazy. Úspěšný život – to je nevidět v druhém člověku cizince, ale najít v něm pravdu, která nám schází. „Jedině pro tvou lásku a jen pro ni ti chudí odpustí chleba, který jim dáváš,“ říkal svatý Vincenc z Paula. Když tohle víš, druhý člověk už pro tebe na této zemi nemůže být cizincem. A ani ty nebudeš žít jako cizinec.

Pomáhat nejslabším, podporovat a chránit je – tak jsem nasměroval svůj život. Ovšem přátelství, které mě k těm nejslabším pojí, přesahuje do té míry, že se rozdělím o chleba, najdu bydlení nebo se zaručím za podmínečně propuštěného. Jedině Bůh mi až do tohoto dne dával sílu věřit, že k tomu, aby byl život vydařený, napomáhají hlavně druzí. A v mém případě jsou to ti nejubožejší v naší společnosti.

Guy Gilbert – Ať se ti život povede!

Jak se loví opice

Lovci vymysleli geniální a jistý způsob, jak chytat opice. Když objeví oblast, kde se opice nejvíce zdržují, rozmístí v ní vázy s dlouhými a úzkými hrdly. Velmi pozorně vázy zakryjí zemí a nechají volně pouze hrdlo. Pak dovnitř vloží hrst bobulí a rýže, kterou opice milují. Opice jsou mlsné a navíc velmi zvědavé. Jakmile se lovci vzdálí, opice se přiblíží. Jejich přirozená zvědavost je žene k vázám, a když zjistí, co je uvnitř, mlsně tam strčí ruku a uchopí do hrsti co nejvíce jídla. Ale hrdlo vázy je příliš úzké. Prázdná ruka snadno pronikne dovnitř, ale když je plná, nemůže v žádném případě ven. A tak opice tahají a tahají. A to je okamžik, na který čekají lovci poschovávaní v okolí. Přiblíží se k opicím a snadno je chytí. Ačkoliv se opice zběsile brání, za žádnou cenu neotevrou ruku a nepustí, co jednou uchvátily.